

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

THE MARIE-ANNA-WILLOTE

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΠΑΥΛΙΝΑ

ΗΝ λέγανε Παυλίνα, Δέν ήταν πειά πολύ νέα, και δέν ύπληξε ποτέ ώραία.

Ήταν μιὰ από εκείνες τίς εδωποινίδες που συναντούμε κάθε τόσο στο δρόμο μας, χωρίς να τίς προσέξουμε καθόλου. Φορούν συνήθως κάτι φορέματα γκριζα, με περιβόματα και καπέλλα παλινής μόδας. Κι' ή καρδιά τους εινε κι' αυτή γριζα και τοιαυτομένη σαν τὸ φόρεμά τους, ἀλλ' αυτό κανείς δέν τὸ ἰσποτιέεται, οὔτε θά τὸν ἐνδιέφερε ἂν τὸ ἤξερε.

Κι' ὅμως, ή Παυλίνα ἐνδιαφερόταν πολύ για τὸς ἄλλους κι' ἄς μὴν εδειχνε κανείς καμμιὰ πραγματικὴ συμπάθεια γι' αὐτή.

Οἱ γονεὶς τίς εἶχαν πεθάνει ἀπὸ καρδιὰ και ζούσε ὀλομόναχη σ' ἕνα μεγάλο σπίτι, δπου τουρτουρούζε τὰ βράδια, καθισμένη δίπλα τὸ μεγάλο τζάκι, φοβισμένη ἀπὸ τὴν ἀσπιή τῶν πραγμάτων γύρω τίς.

Ἔμενε πολλές ὄρες ἔτσι, κοντὰ στίς φλόγες που σάλευαν μπρός τίς, σάν ζωντανές, με τὸ καμπολόι στὰ δάχτυλά τίς, μελαγχολικῶς, λυπημένη. Μπροστά τίς περνοῦσε ὀλόκληρο καρναβάλι ἀναμνηστικῶν.

Τὸ πρωὶ ξαναβρισκε τίς δυνάμεις τίς και μ' ἕνα καλὸ κρημὰ τρώφια, πήγαινε στὰ σπῆτια τῶν φτωχῶν, περιποιόταν τὸς γέροντες, ἔντυνε τὰ μωρά.

Κι' ἦταν εὐτυχισμένη ή Παυλίνα να μὴν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνας καλὸκαρδὸς και νοστιμὸς ἄγγελος, τὸ ὁποῖον τὰ φτερά δέν χτυποῦσαν παρὰ μόνον ἐπάνω ἀπὸ τίς πονημένες κι' ἀπλές καρδιές τῶν φτωχῶν.

Δέν τοἰμοῦσε να περιμένη και να ἐλάξη τίποτε ἄλλο, ἀπ' τὴ ζωὴ ή φτωχὴ Παυλίνα. Ήταν καρφὸς που δέν τοἰμοῦσε οὔτε να ὀνειρευτὴ πειά τὸν ἰδανικὸ ἔραστή, τὸ θρυλικὸ βασιλόπουλο, που θὰ ἐρχόταν να εὐτυχήση τὴν καρδιά τίς ἀπὸ τὸν παρθενικὸ τίς ἔντο.

Κι' ὅμως ἤθελε... Ναί, ἤθελε ὁ ἰδανικὸς ἔραστής, ἤθελε τὸ ὀνειρευμένο βασιλόπουλο, τὴ στιγμή που ή Παυλίνα δέν τὸ περιμενε πειά.

Ήταν ἕνας δεῦτερος ἐξάδερφὸς τίς, ὁ Ἄλβέρτος. Ὅταν ἦτανε μωρὸς κι' ἀρρώστους, ή Παυλίνα τὸν εἶχε περιποιηθεῖ σαν μιὰ μεγαλύτερη ἀδελφὴ του. Ὑστερα, ἐκεῖνος ἔφυγε με τὰ πολεμικὰ πλοια.

Καὶ τώρα ξαφνικὰ εἶχε γυρίσει, ὠραῖος και χαριτωμένος ἀξιοματικῶς που ναυαγῶν.

Ἡ μητέρα του ἦταν περηφάνη γι' αὐτὸν και τὸν λάτρευε. Εἶχε γυρίσει ὄχι μόνον ὠραῖος και χαριτωμένος, ἀλλὰ και πληγωμένος.

Εἶχε χτυπήσει στὸ πόδι, σ' ἕνα δυστύχημα ὕδροπλάνου, κι' ἔπρεπε να μείνη ἀκίνητος ἐπὶ ἕνα ὀλόκληρο μῆνα.

—Ἐοὺ θὰ ξέρης να τὸν περιποιηθῆς και να τὸν διασκεδάσης, εἶπε ή μητέρα του στὴν Παυλίνα, που ἦταν ἀνεγκὰ τίς και γειτόνισσά τίς.

Κι' ή Παυλίνα δέχτηκε πρόθυμα. Ὅλη μέρα τὸν φύλαγε σαν ἄγγελος. Τὸν περιποιόταν με ἀπειρη στοργή, τὸν διάφρονε κάθε τόσο τὰ προσκέφαλα, τὸν ἔφερε να φάη, ὕστερα ἔπειρανε ἕνα βιβλίο, καθόταν σιμά του και τὸν διάβαζε ή τὸν διηγόταν διάφορα ἀστεῖα ἀνέκδοτα, γιὰ να τὸν κάνει να γελάη.

Κι' ὁ Ἄλβέρτος ἦταν τόσο εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ συντροφιά και τίς περιποιήσεις τίς ἐξαδέλφης του! Εἶδουςε τόσο νόστιμο κάθε φαγητὸ που τὸν πήγαινε να φάη και που τὸν τὸ ετοίμαζε πάντα ή ἴδια με τὰ χέρια τίς...

Ἔτσι, ὅταν ή μητέρα του εἶδε πάλι ρόδινο τὸ πρόσωπο του γασὸ τίς και λαμπερά τὰ μάτια του, εἶπε μιὰ μέρα στὴν Παυλίνα, φιλώντας τὴν :

—Μοὺ τὸν ἀνάστηκες!...

Κι' ἦταν ἀλήθεια.

Μὰ δέν εἶχε ἀναστηθεῖ μόνον ὁ Ἄλβέρτος. Κι' ή Παυλίνα εἶχε ξαναγεῖσται, εἶχε μεταμορφωθεῖ. Δέν ἦταν πειά χλωμὴ και τὰ χεῖλη τίς χαμογελοῦσαν γλυκὰ, τὰ χεῖλη τίς που εἶχαν ξεμάθει να χαμογελοῦν ἀπὸ καρδιὰ τώρα.

Καὶ τί περᾶξεν! Δέν φοροῦσε πειά τὸ γριζὸ μονοκόμματο φόρεμά τίς, ἀλλὰ ἕνα φόρεμα λευκὸ, που τὸ εἶχε ξεχαρμένο σ' ἕνα παλιὸ ντυλάκι. Ήταν ἕνα φόρεμα παλινής μόδας, ἀλλὰ τὸ εἶχε

διορθώσει και τίς πήγαινε ὠραία. —Σοὺ πειά ὠραία τὸ φόρεμά σου, ἐξαδέλφη, τίς εἶπε μιὰ μέρα ὁ Ἄλβέρτος.

Κι' ἀπ' ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ή Παυλίνα νόμισε, ὅτι ἦταν ὠραία σαν ἄγγελος.

Μιὰ μέρα μάλιστα, κάρφωσε κι' ἕνα τριαντάφυλλο στὸ κορσάκι τίς. Ἡ Παυλίνα, Μάλιστα...

Ἡ Παυλίνα, Μάλιστα... Ὁ Ἄλβέρτος εἶδε τὸ τριαντάφυλλο και τίς εἶπε :

—Ἄν δέν πήγαινε τόσο ὠραία τὸ ὀδο αὐτὸ στὸ στήθος σου, θὰ σοὺ τὸ ζητοῦσα να μοὺ τὸ δώσεις.

Κι' ἦταν εὐτυχισμένη για ἄλ' αὐτὰ, ἄ, πόσο εὐτυχισμένη ἦταν ή Παυλίνα...

Δέν ἦταν γι' αὐτὴ ἕνας δεῦτερος ἐξάδερφος ὁ Ἄλβέρτος, ἦταν σ' ὀνειρευμένο βασιλόπουλο, ὁ πολυπόθητος ἀγαπημένος, που ἄργησε να ὀρθῆ, μιὰ ἤθελε τέλος.

Οὔτε ὁ τυφλὸς που ξαναβρισκει ἔξωρα τὸ φῶς του, νοῦθεῖ τόσο μεθυστικὴ χαρὰ, ὅση χαρὰ κι' ἀγαλλίαση ἔνοιουθε ή Παυλίνα, ἀντιγράφοντας για πρώτη φορά τὸν ἦμο τίς ἀγάτης.

Ήταν τόσο εὐτυχισμένη που δέν καταλάβαινε πὸς περὰ ὁ καρφὸς, πὸς δέν θ' ἀργοῦσε να ὀρθῆ ή ἡμέρα που ὁ Ἄλβέρτος θὰ γινόταν καιά και θὰ ξαναφενε.

***

Μιὰ μέρα, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα. Ἐνα χτύπημα ἀνιπόμω, νεφρικό.

Ἡ Παυλίνα ἀνοῖξε και μιὰ κέρη ὀροσερὴ και χαροῦμένη φάνηκε μπροστά τίς.

Ήταν τόσο ἑλαφρὴ κι' αἰθέρα ή νέα αὐτὴ, ὥστε ἔμοιαζε με νεράδα.

—Εἶστε σεις ή δεσποινὶς Παυλίνα; ρώτησε με μιὰ φωνὴ μελωδική. Ὁ Ἄλβέρτος μοὺ εἶχε γράψει τόσο καλά για σᾶς.

Ἡ Παυλίνα θυμήθηκε ἔξωρα, ὅτι ἔβλεπε συχνὰ τὸν Ἄλβέρτο να γράφη, δταν δέν ἔμενε κοντὰ του να τὸ κρημάτη συντροφιά.

Ἀλλὰ φανταζόταν, ὅτι θύγραφε σὲ κάποιον φίλο του, γιατὶ δέν τίς εἶχε κάνει ποτέ λόγο για καμμιὰ ὀμορφη νέα.

—Λοιπὸν που εἶνε ὁ Ἄλβέρτος; ρώτησε πάλι ή χαριτωμένη κέρη.

—Ἐλάτε μαζί μου, ψυθίρασε ή Παυλίνα και τὰ πόδια τίς λύγισαν, ή καρδιά τίς σφίχτηκε.

Σὲ λίγο ή διὸ γυναικὴς ἦσαν μπροστά στὸν Ἄλβέρτο. Ἐκεῖνος μόλις ἀντίκρισε τὴ νέα, σπρόθυμε ἀμέσως ἐπάνω κι' ἔτρεξε κοντὰ τίς, λάμποντας ἀπὸ χαρὰ.

—Ἀγάτη μου, τὸ φώναξε αὐτὴ, μπορεῖς λοιπὸν και στέκεσαι ὀρθος!... Μὰ ή δεσποινὶς Παυλίνα κάνει θαύματα...

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του Ἄλβέρτου και τὸν ἔσφιξε πάνω στὸ στήθος τίς.

Ὁ νέος τὴ φίλησε τρυφερὰ κι' ὕστερα εἶπε στὴν ἐξαδέλφη του :

—Ἀγαπητὴ μου Παυλίνα, σοὺ συνιστᾶ τὴ Μαριέττα, τὴν λατρευτὴ μωρὴ μου ἀραβωναστικὰ. Δέν εἶνε χαριτωμένη; Δέν εἶχαμε ἀραβωναστικὴ ἐπισῆμος, γι' αὐτὸ δέν λέγαμε τίποτε σὲ κανένα. Μὰ τώρα που χάρις στίς περιποιήσεις σου καλύτερα, ὠρίσαμε τὸς γάμους μας για τίς πρεῖς Σεπτεμβρίου. Να και τὰ δαχτυλίδια μας!...

Καὶ βγάδοντας διὸ δαχτυλίδια ἀπ' τὴν τσέπη του, πέρασε τὸ ἕνα στὸ δάχτυλο τίς νέας. Ἐκεῖνη πέρασε τὸ ἄλλο δαχτυλίδι στὸ δάχτυλο του Ἄλβέρτου κι' ὕστερα τὸν ξαναφίλησε... *

Ἡ Παυλίνα χαμογελοῦσε. Εἶχε τὴ δύναμη να χαμογελάη.

—Ἐπιτρέπατέ μου να σᾶς φίλησω, καιά μου δεσποινὶς, τίς εἶπε ή Μαριέττα. Εἶπε ἕνας ἄγγελος για μᾶς.

Κι' ἔσκυψε και φίλησε τὴν Παυλίνα, Κι' ή Παυλίνα τὴν φίλησε ἐπίσης κι' αὐτὴ.

***

Τώρα δέν ἔμενε πειά κοντὰ στὸν Ἄλβέρτο μόνον ή Παυλίνα. Ἔμενε σιμά του κι' ή Μαριέττα. Καὶ μάλιστα, πολύ συχνὰ ή φτωχὴ Παυλίνα, καταλάβαινε, ὅτι οἱ διὸ ἀραβωναστικῶν θὰ προτιμοῦσαν να μὴν ἦταν αὐτὴ μπροστά τους.

Μολαταῦτα, ή Παυλίνα, ή φτωχὴ, ἄτυχη Παυλίνα, ἦταν εὐτυχισμένη ακόμα, γιατὶ μποροῦσε να βλέπῃ τὸν Ἄλβέρτο, ἔστω και κοντὰ σὲ μιὰ ἄλλη.

Μὰ ἄλλοῖμονο!... Αὐτὸ δέν κράτησε πολύ. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ή Μαριέττα τίς πήρε για πάντα τὸν ἀγαπημένο της ἀπὸ κοντὰ τίς. Πήγγαν και καθήσαν σ' ἕνα ἄλλο σπίτι. Κι' ἔμενε πάλι μόνη, πὸ μόνη κι' ἀπὸ πρὶν ή Παυλίνα.

***

—Μὰ τί γίνεται ή Παυλίνα; Δέν ἔρχεται καθόλου να μᾶς διή

Πέρασε τὸ ἄλλο δαχτυλίδι στὸ δάχτυλο του Ἄλβέρτου κι' ὕστερα τὸν ξαναφίλησε...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΤΩΣ

Ἡ ὡμορφιά κι' ἡ γενναϊότης τῆς Μυκονιάτισσας ἀρχοντοπούλας. Οἱ θαυμασταὶ καὶ οἱ μνηστῆρες τῆς. Τὸ ὄνειρο τῆς Μαντῶς. Ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Ἰάκινθος Μπλάκαρης. Στὴ Μύκονο. Ἐρωτοχτυπημένος. Ἡ ἐξομολόγησις. Τὰ ὑπέροχα λόγια τῆς Μαντῶς. Ὁ Μπλάκαρης φεύγει γιὰ τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Μετὰ μῆνας. Μέσα στὴ φωτιά τῆς μάχης. Τὸ ἀγνωστο παλληκάρι. Ἡ ἀπεκαλύψις, κτλ.

ΠΩΣ θὰ ξέρετε ἀσφαλῶς, μὰ ἀπὸ τὴς ἡρωϊκῆς Ἑλληνίδες ποὺ πολέμησαν σάν ἄνδρες κατὰ τὸ 21, γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος τὸν, ἦταν κι' ἡ πανώμορφη καὶ λεοντόκαρδη ἀρχοντοπούλα τῆς Μυκόνου, ἡ Μαντῶ Μαυρογένους, τῆς ὁποίας ἐστῆθητε τελευταία κι' ἡ προτομή στὴν πατρίδα τῆς. Ἡ Μαντῶ ἦταν γοητευτικὰ ὄμορφη, εἶχε τρόπους ποὺ ἐμάγευαν. Ὅσοι τὴ γνώρισαν στὰ χρόνια τοῦ ἀγαθοῦ, ξένοι καὶ Ἕλληνες, ἐκθειάζον τὴν αἰθρία ὡμορφιά τῆς, τὴν καλοσύνη τῆς, τὴν τάμη τῆς.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ λοιπὸν, μὰ τέτοια κοπέλλα ἀπὸ ἀρχοντικὴ γεννὰ, λάμπουνη καὶ ὀνομαστή γιὰ τὰ κατορθώματά τῆς τὰ πολεμικά, τράβηξε τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν σγχρόνων τῆς. Πολλοὶ τὴν ἐθαύμαζαν. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τὴν ἐλάτρευαν. Πολλοὶ ὄνειρευόντουσαν νὰ τὴν κάνουν γυναῖκα τους. Οἱ μνηστῆρες, μνηστῆρες ἀξιόλογοι καὶ διαλεκτοὶ, τὴν τριγύρισαν ἀμέσως μὲλις πάτησε τὸ πόδι τῆς στὴ Μύκονο. Τὰ σιναικίσι τῆς στέλλονταν τὸ ἓνα πάνω στ' ἄλλο. Μὰ ἡ Μαντῶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῆ γιὰ ἔρωτα κι' ἀποκατάσει τὴν ἐποχὴ αὐτῆ. Τὸ ὄνειρό τῆς, τὸ ἰδανικὸ τῆς ἦταν ἄλλο, πὺ μὲγάλο, πὺ εὐγενικό. Σκεφτόταν μονάχα τὴν πατρίδα τῆς, τὴν Ἑλλάδα. Ἀς ἐλευθερωθῶν ἡ Ἑλλὰς ἀπ' τὸν τυραννο κι' ὅσοτε εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῆ καὶ γιὰ γάμο.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ, ὅσοι ζήτησαν τὸ χέρι τῆς Μυκονιάτισσας ἀρχοντοπούλας κατὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀκούσαν ὄμοι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς τὰ ἴδια ὑπέροχα λόγια:

— Ἀς ἐλευθερωθεῖ πρώτα ἡ Ἑλλὰς κι' ἔπειτα θὰ διαλέξω κι' ἐγὼ σύντροφο τῆς ζωῆς μου. Δὲν μπορῶ νὰ δώσω τὴν καρδιά μου σὲ σκλάβο. Θὰ τὴν κερδίσει ἐκεῖνος ποὺ θὰ νικήσῃ τοὺς Τούρκους καὶ δὴ λυτρώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπ' τὸν ζυγὸ τους!...

Γράφοντας ἡ ἴδια στὴς Παρισινῆς κινήσεως καὶ ζητώντας τὴ συνδρομὴ τους τὴν ἤθελε γιὰ τὴν ἀγωνιζομένη πατρίδα τῆς, πρόσθετε κατωκάτω στὴν ἐπιτομή τῆς:

«Δὲν ὑπάρχει Ἑλληνας ποὺ νὰ μὲ εἶδε καὶ νὰ μὴ τὸν ἐροῦσε. Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς, ἓνα πρᾶγμα ζητῶ μονάχα: Ἀπόλυτον ζῆλο ὅπου τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος».

***
Ἐνας ἀπ' τοὺς νέους τῆς περιόδου αὐτῆς τῶν πολεμικῶν καπνῶν καὶ τῶν αἱμάτων, ποὺ αἰσθάνθηκε τρολλὸ καὶ παράφορο ἔρωτα γιὰ τὴ Μαντῶ μὲλις τὴν πρωταντικῶς, ἦταν κι' ὁ Ἰάκινθος Μπλάκαρης.

Ὁ Μπλάκαρης μὲλις εἶχε γυρίσει στὴν Ἑλλάδα ἀπ' τὸ Παρίσι πειά; εἶπε μιά μέρα ὁ Ἀλβέρτος στὴν ἀραβωνιστικιά του.

Κι' ἡ Μαριέττα πῆγε νὰ δῆ τὴν Παυλίνα καὶ νὰ τὴν προσκαλέσῃ στὸ γάμο τῆς ποὺ θὰ γινόταν σὲ λίγες μέρες. Μόλις ὅμως τὴν ἀντίκρισε, τράβηξε.

— Πῶς ἀδυνατίσες ἔτσι, ἑξαδέλφουλα! τῆς εἶπε μὲ εὐλακρινὴ συμπόνα. Εἶσαι λοιπὸν ἀρροστη;

— Ὅχι, ὄχι, εἶμαι πολὺ καλά, ἀπάντησε ἡ Παυλίνα. Μὰ δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἦταν τόσο ἀδυνατισμένη, τόσο χλωμὴ ἡ φτωχὴ ἑξαδέλφη. Καὶ μ' ὄμοι ποὺ ὑποσχέθηκε πῶς θὰ πάη στὸ γάμο τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τῆς Μαριέττας, δὲν πῆγε.

Μόνον τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου ἔστειλε στὴ Μαριέττα, γιὰ δῶρο, ἓνα θαυμασιὸ ἐργόχειρο ποὺ τὸ εἶχε κεντήσει μόνη τῆς.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ νεόνυφοι ἔφευγαν ἐντυγμένοι καὶ γελαστοὶ γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι τους, τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ ἡ φτωχὴ Παυλίνα ψυχορραγοῦσε πάνω στὸ κρεβάτι τῆς, στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου τῆς.

Πέθανε ἡσυχα-ἡσυχα. Ξεπύρηνε μὲ τ' ὄνομα τοῦ Ἀλβέρτου στὰ χεῖλη. Τὴ σκότισε ὁ μεγάλος τῆς καῖμος. Καὶ κανένας ποτὲ δὲν ἔμαθε τὴν αἰτία τοῦ θανάτου τῆς. Πῆρε μασὶ τῆς τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς τῆς, τὸ πῆρε βαθειὰ στὸν τάφο τῆς κι' οἱ τάφοι εἶνε βουβοὶ καὶ ἔξωρον νὰ κρατᾶνε καλά τὰ μυστικὰ τῶν νεκρῶν...

ποὺ σπυδαῖε. Ἡ Ἐπαναστάσις κατὰ τοῦ τυράννου τὸν εἶχε ἐνθουσιάσει καὶ γύρισε τὰ νησιά, προσπαθώντας νὰ ἐξορκίσῃ ἐναντίον τῶν Τούρκων καὶ τοὺς νησιώτες.

Ἐφτάσε ἔτσι καὶ στὴ Μύκονο. Ἐφτάσε στὸ νησί τὴν ἴδια ἐποχὴ ποῦχε πάει ἐκεῖ κι' ἡ Μαντῶ γιὰ νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς συμπατριῶτες τῆς. Οἱ δὺο νέοι γνωρίστηκαν.

Ὁ Μπλάκαρης βρισκόταν πάντα στὰ συμβούλια ποὺ γινότουσαν μὲ τοὺς προκρίτους τοῦ νησιοῦ στὸ σπίτι τῆς Μαντῶς. Ἐχοντας στὴν καρδιά του τὸν διπλὸ ἔρωτα τῆς πατρίδος καὶ τῆς γυναίκας, μιλοῦσε στὰ συμβούλια αὐτὰ μὲ πάθος, μὲ ὄϊστο.

Τετραπῆρατὴ ὅπως ἦταν ἡ Μαντῶ, δὲν ἄργησε νὰ μαντέψῃ τὸ αἰσθημα τοῦ νεαροῦ σπυδαστοῦ. Προσποιεῖτο δὲμος πῶς δὲν κατάλαβε τίποτα. Αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο ποῦχε νὰ κάνει.

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες.

Ἡ Μαντῶ δὲν ἔβλεπε πειὰ στὸ νησί τὸν Μπλάκαρη. Καὶ νόμιζε πῶς ὁ νέος ἔφυγε γιὰ τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Ἐξάρνα. Ἐνα πρῶο, κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ σπίτι τῆς, τὸν ἀντίκρισε νὰ παραμονεύῃ στὴ γωνία. Τὸν πλησίασε ἀμέσως, τὸν χαρτέρησε καὶ τὸν ρώτησε γιατί βρισκεται ἀκόμα στὴ Μύκονο, σὲ ἡμέρες ποὺ διόκληρος σχεδὸν ὁ Ἑλληνομύς πολεμοῦσε τοὺς Τούρκους.

Ὁ Μπλάκαρης τᾶχασε. Κοκκίνισε σάν κοπέλλα. Τὰ λόγια τῆς Μαντῶς τὸν πλήγωσαν κατάκαρδα. Συγκέντρωσε ὄστος τὸ θάρρος του καὶ τῆς ἀνοῖξε τὴν ἐρωτευμένην του καρδιά.

— Σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε. Γι' αὐτὸ δὲν ἔφυγα ἀκόμα γιὰ νὰ πάω νὰ πολεμήσω ἐναντίον τῶν τυράνων τῆς πατρίδας μας. Σὲ λατρεύω, Μαντῶ!... Πιές μου μιά λέξι, δός μου μιά ἐλπίδα καὶ θὰ φύγω ἀμέσως.

Ἡ Μαντῶ συγκινήθηκε. Εἶχε τρυφερὴ καρδιά. Μὰ συγκράτησε τὰ αἰσθηματὰ τῆς. Δὲν ἦταν καιρὸς γι' ἀγάτες, ἀλλὰ γιὰ πόλεμο.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ συμβουλεύῃ τὸν νέο. Τοῦ ἀπόδειξε τὸ καθήκον του τὸ ἰερό στὴν πατρίδα. Καὶ τοῦ εἶπε, τέλος, κι' αὐτοῦ ὅτι εἶχε πει καὶ σὲ τόσους ἄλλους:

— Μονάχα σ' ἄνδρα ἐλεύθερο κι' ὄχι σκλάβο, σὲ νικητὴ τῶν Τούρκων θὰ δώσω τὴν καρδιά μου!...

Τὰ λόγια τῆς Μαντῶς συγκίνησαν βαθεῖα τὸν νέο. Τὸν ἐνθουσίασαν. Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τῆς ὄρκισσε:

— Θὰ κάμω τὸ καθήκον μου. Θὰ πάω ν' ἀγωνιστῶ γιὰ τὴν πατρίδα. Θὰ φανῶ ἀντάξιός σας. Καὶ τότε, δταν πειὰ ἡ Ἑλλάδα μας ἐλευθερωθεῖ, ποῶς ξέρετε...

— Ποῶς ξέρετε;... ψιθύρισε κι' ἡ Μαντῶ μὲ συγκίνησι. Καὶ χώρισαν.

Μῆνες καὶ μῆνες πέρασαν.

Ὁ νέος ποῦχε φύγει τὴν ἴδια μέρα ἀπ' τὴ Μύκονο, δὲν ξανακοῦστηκε πειὰ πουθενά. Ζοῦσε; Σκοτώθηκε σὲ καμιὰ μάχη; Κανένας δὲν ἤξερε.

Τὴν ἐποχὴ αὐτῆ ἡ Μαντῶ πολεμοῦσε στὸ Πήλιο, μαζὺ μὲ τοὺς κλεπτανέους Καρατάσο καὶ Διαμαντῆ, ἐναντίον τοῦ Ἰσμαῆλ Πότα καὶ τοῦ Ἀβδουλλᾶ. Ἀσκέρι μὲγάλο Τούρκων τοὺς χτυποῦσε ἄγρια. Λυσσώδεις συμπλοκὲς γινότουσαν. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι.

Σὲ μιά ἀπ' τὴς συμπλοκῆς αὐτῆς, μέσα στὸν καπνὸ τῆς φωτιάς καὶ τὸν χαλασὸ τῆς ἀλληλοσφαγῆς, ἡ Μαντῶ ἀντελήφθη πλάι τῆς ἓναν ἀτρόμητο πολεμιστὴ ποὺ ριζοῦταν μὲ λύσσα στοὺς Τούρκους καὶ πρότασε τὸ στήθος του σὲ κάθε κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

Ποῶς ἦταν ὁ λεβέντης αὐτὸς; Δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ μὲ τὸ κακὸ ποὺ γινόταν.

Ἐξάρνα μιά σφαῖρα βρῆκε τὸν ἡρωϊκὸ πολεμιστὴ στὸ στήθος. Βόγγησε πονεμένα καὶ σοφιάστηκε μπρῶς στὰ πόδια τῆς Μαντῶς. Κι' ἡ Μαντῶ τὸν εἶδε τότε καλά. Ἦταν ὁ Ἰάκινθος Μπλάκαρης!...

Κατασπυρνωμένη ἡ Μαντῶ, διέταξε καὶ μετέφερε ἀμέσως τὸν νέο στὴ σκηνὴ τῆς. Μὰ τὸ τραῦμα τὸν ἦταν θανατηφόρο. Μάτια τὸν περποιοῦνται καὶ τὸν παρηγορεῖ ἡ γενναία Μυκονιάτισσα. Ὁ θάνατος πλησιάζει... Ὁ Ἰάκινθος στυλώνει ἀπάνω τῆς τὰ μάτια του γιὰ στερεὴ φορὰ, σφίγγει τὰ χεῖρα τῆς στὰ δικὰ του καὶ πεθαίνει ψιθυρίζοντας τῆς τὸ στερεὸ ἐρωτικὸ του ἐξαίρετο!...

Στὸ ἄλλο φύλλο θὰ σὰς γράψω γιὰ τὸ περιφημο «γυναικομάν» λοῦγινε στὴ νῆσο Σάμη, τὸν περασμένο αἰῶνα.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ἡ Μαντῶ Μαυρογένους.